

Karácsony az örömhír ünnepe

Karácsony az örömhír ünnepe. Ekkor hangzott fel az angyalok ajkán a legszebb örömhír: „Nagy örömet hirdettek és az egész népnek, ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr. Ez a jelekisdedet találtak pólyába takarva és jászolba fektetve.” (Lk 2, 11–12) A bűnbe esett és a bűn sötétségében élő emberiség számára a bűnrabszolgaságából való megszabadulás, a Teremtő Istenével való kiengesztelődés örömhíre ez, amely meg kellene mozgassa, át kellene járja minden egyes ember szívét, és arra kellene indítania, hogy hálás legyen Istennel szemben, megbecsülve megváltottságát. A karácsonyi történetben azonban azt látjuk, hogy Jézus születésének ténye nemcsak az öröm forrása volt és lehet, hanem a félelemé, a riadalomé is. Nem mindenkinek jelent örömet, vannak, akiknek kínos helyzetet teremt, ha nem is egyforma mértékben.

A pásztorokról azt olvassuk, hogy amikor az Úr angyala megjelent előttük, és beragyogta őket az Úr dicsősége, nagyon megijedtek (Lk 2, 10). De ki ne ijedne meg akkor, amikor szokatlan dolgok történnek körülötte? A pásztorok ijedelmé természetesen ijedelem, olyan, ami könnyen és hamar megszünt. Amikor az angyal bátorítását hallják, s még inkább az örömhírt, már nem félnek, akkor már látni akarják a történeteket, és el is indulnak megkeresni azt, akiről az örömhír szólt. A pásztorok ijedelmé üdvös ijedelem, ami közelebb vitte őket a Gyermek Jézushoz, örömük igazi forrásához.

A karácsonyi történetben ott szerepel Heródes király is, aki azoknak az embereknek a megtestesítője, akiket az örömhír nem megörvendezett, hanem még gonoszabbá tesz. Heródesdel kapcsolatban azt írja az evangélista, hogy megriadt, amikor a napkeleti bölcsektől egy új király születéséről értesült (Mt 2, 4). Heródes riadalma már nem olyan, mint a pásztoroké. Ő azért riadt meg, mert féltette uralmát. Áruló fiaként bitorolta a sors üldözte

utolsó Asmoneusok országát, a zsidó nép nagy bosszúságára. S mert csak bitorolta az uralmat, ezért minden levélzörrenés megriasztotta. Minden trónkövetelőtől félt. Ezért, amikor hallja a bölcsektől, hogy Judeának királya született, barbár szíve megvonaglott és nem nyugodott. És nemcsak hatalmát, de gazdagságát is féltette. Életrajzírói úgy jellemzik, mint aki aranya és dicsőségre éhes ember.

Egyáltalán nem lett volna miért félnie Jézustól. Ő nem azért jött, hogy elvegye hatalmát és gazdagságát, neki nem volt szüksége ilyesmire. De Heródes félelmét semmi sem oszlatta el, még az a tudakozódás sem, amelyet a főpapok és írástudók körében tett. Az ő félelme egyre jobban fokozódott, s most is ahhoz a módszerhez folyamodott, amelyben annyi gyilkosságot követett el családjá és környezete körében. Most is gyilkosságot tervez ki és hajtott végre a betlehemi gyermekek ellen, annak reményében, hogy az új király is közöttük van.

Karácsony örömhíre örömhíre a mai embernek? Vannak, akiknek igen. Vannak, akik nemcsak karácsonyfát állítanak otthonaikban, hanem lelkiileg is komolyan felkészülnek erre az ünnepre. Vannak, akik a pásztorok példájára felkeresik a templomokban felállított jászlat, hódolnak az értünk földre jött Megváltónk előtt, és hitük arányával, imádságuk tömjénfüstjével és szeretetük mirhájával ajándékozzák meg.

De vannak bőven olyanok is, akiknek semmit sem jelent a karácsonyi örömhír. Ők már túl vannak azon, hogy megriadjanak tőle. Túl vannak azon, hogy féljenek az angyaloktól, féljenek Istentől, ők már nem hisznek ezekben. Az ő riadalmuk alapja csak az a tény, hogy Káin nemzetsége tovább él a történelemben, és jelen van a világban. Mindenütt felbukkan a testvérgyűlöletben, a bosszúállásban, a rombolásban, a terrorcselekményekben, az erőszakban, az emberi élet békés fejlődése ellen támadó szellemi és fizikai fegyverkezésben. Csak a nyomortól, az éhségtől, a gazdasági csődtől tartanak. Jogosan merül fel ezért a kérdés, hogy riadalmuk ellen nem úgy tesznek-e, mint Heródes, aki egyre jobban belekergette magát a félelembe és abból kifolyólag újabb és újabb gonoszságokat követett el? Nagy a valószínűsége ennek, ha nem ott keresik félelmük eloszlatását, ahol kellene, ha nem térnek vissza Istenhez, akit hűtlenül elhagytak.

A karácsonyi örömhír a ma élő embernek is szól. Bár csak sokan meghallanák üzenetét! Én azt kívánom és azt kérem, hogy az értünk földre jött Megváltónk ölelje át ezt a tőle eltávolodott világot, vonja be a hit, a remény és szeretet hálójával, és adjon mindenkinek örömteljes ünneplést.

Tamás József
római katolikus püspök

A Gyermekben a jövő

(Ézsaiás 9, 5–6)

Szekularizált világunkban sokan fel sem teszik a kérdést, mit ünnepelünk karácsonykor, vagy mit jelent számunkra ez az ünnep. Ha a kereskedőket kérdezzük, a karácsony számukra az a lehetőség, amikor bizonyos dolgokból annyit adhatnak el, mint szinte egész évben. Ha az eladókat kérdezzük, akkor azt mondják, a karácsony sok pluszórát jelent a munkában. Az elvált szülők gyermekei pedig szorongást éreznek, és azt kérdezik, miért kell ennek így lennie. A szülőknek pedig sok-sok törődést, hogy a gyermekeiknek örömet szerezhessenek.

A bibliában más hangulatok és érzések vannak: nem azért, mert azok jobb emberek voltak, vagy különbek mint mi, de talán csak azért, mert a nagy megpróbáltatáson átment nép jobban látta és átérezte valós helyzetét.

Milyen a mai ember helyzete? – tehetjük fel a kérdést. Több a pénz, gyorsan tudomást szerezhethetünk a világon történt eseményekről, azonos divat szerint öltözködhethetünk és élhetünk. De ezek mégsem változtatják meg életünket. Miért van az, hogy a világ olyan részein, ahol az emberek kifosztottak és üresnek érzik az életüket, a karácsony ünneplését jobban átérzik, mint mi? Az ember csak Isten előtt megállva tudja felfedezni helyzetét. Ézsaiás népe eljutott az emberi kapaszkodók végső határáig. Ez abból is látszik, hogy

másképp nem képzelhető el, hogy az emberek eljutnak arra a pontra, hogy egy gyermekben lássák meg a reménységet. A mi reménységünk itt a Kárpát-medencében egy gyermekben van. „Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!”

Nincs más távlat, nincs hova nézni, csak Krisztusra lehet tekinteni, a Megváltóra, aki áttörte az eget, és karácsonykor megnyitja számunkra Isten világát.

Most itt állunk tanácstalanul, szemben az angyali üzenettel, amelyik a teljes reménységről szól, de mi mégis félünk, és kétségbeesünk. Az öröm nehezen érzékel meg úgy, mint egy gyermek, amelynek születésére kilenc hónapig kell vigyáznunk. Ézsaiás népe abban reménykedett, hogy olyan világ jön, ahol az eljövendő gyermekek lesz igazi hatalma, ahol az lesz az igazi hatalom, ami gyermeki. Azt remélték, hogy saját életük alapvetően meg fog változni.

Ne azt kívánjuk, hogy átvészeljük valahogy az ünnepeket, hanem abban reménykedünk, hogy a dolgok helyükre kerülnek, hogy az életünk megváltozik, és azzá leszünk, amivé teremtettünk. A karácsonyi fényben pedig mindenki annak látszik valóban, aki. Ezzel a reménységgel fogadjuk és várjuk a gyermek születését.

Kató Béla
erdélyi református püspök

*Olyan békés, boldog karácsonyt kívánunk,
ahol a roskadozó fa mellett, a karácsonyi vacsora után,
szeretteink szemébe megnyugodva nézhetünk -
igen, otthon vagyunk ezen a helyen, ebben a világban.*